

Fekete orgonák

Az ablakon besütött a délutáni nap.

A szükösre méretezett padlásszobában négyen ültük körül a billegő lábú, rozoga asztalt. Az asztal közepén egy üveg orosz vodka, előttünk csorba szegélyű bögre, cigaretta, hamutartó meg gyufa. Arra már nem emlékszem, hogy az elmenyítő társasjáték ötlete melyikünk agyában fogamzott meg, de valamennyiünknek tetszett, s amikor futotta az időnkéből, hetenként egyszer vagy kétszer, ezzel töltöttük a délutánt.

Azon az emlékezetes napon az első kérdést én tettem föl.

- A süket Beethoven hogyan értett szót a látogatóival?
- Volt egy beszélgető füzete, és a látogató abba írta be a kérdéseit – felelte azonnal Kövér Sanyi, aki valósággal rajongott az Örömmódáért.
- És a válaszok?
- Azoknak nem maradt nyoma, Beethoven élőszóban válaszolt.
- A döntnök szerepét betöltő Miklós rám nézett.
- Rendben?
- Igen.

Miután kortyoltunk a vodkából, Kocsmáros Dezső vette át a szót.

- Ki használta azt a fogalmat, hogy *Coincidentia oppositorum*?
 - Platón.
 - Nem.
 - Arisztotelész.
 - Nem.
- Magasba emeltem a kezemet.
- Nicolaus Cusanus.
 - Helyes. És hogy mondják ezt a fogalmat magyarul?
 - Ellentétek keresztezési pontja.
 - Príma! – emelte koccintásra a bögréjét Kocsmáros Dezső, majd fenéig ürítette.

Ahogy múltak az órák, kérdés kérdést követett, a vodka vészesen fogyott, de a gyufaszálak is egyre sűrűbben meredeztek néhányunk előtt.

A hatodik forduló után rajtam erőt vett a vizelhetnék. Sietve indultam az erkélyre nyíló ajtóhoz, melyet zár és kilincs híján egy rácsomózott vastag kötél tartott csukva. Amíg a csomót bogoztam, Dezső vigyorogva utánam szólt.

- Trippert kaptál vagy hólyaghurutot?
- Mind a kettőt.

Ostrom alatt az erkélyt bombatalálat érte, a nagyobbik fele leomlott, az épen maradt kisebb kilazult a helyéből, és viharos vagy szeles napokon ingadozott a magasban. Most is fújt a szél, ezért a falhoz lapulva, óvatosan gomboltam ki a sliccemet.

Miután elvégeztem a dolgomat, a szomszédos kertben szokatlan látványon akadt meg a szemem. Egy kerekes szék gördült be a kapun, a széket a benne ülő kézzel

hajtotta és kormányozta, meglepő ügyességgel. Az erkélyről csak a hátát láthattam, azt is csupán néhány percig, de a szélben összekuszálódott hajfürtök azt sejtették, hogy lány.

*

A Miklósék szomszédságában épült villa egyik szárnya ugyancsak összeomlott, ahogy az ő erkélyük, a másik azonban, csodával határosan, épségben vészelte át az ostromot. A kézzel hajtott kerek szék azoknak a bokroknak a sűrűjében tűnt el a szemem elől, amelyeket a kerítésnek az utca felé eső szakaszára ültettek, valószínűleg holmi védőbástyául, hogy a leskelődésre hajlamos szemeket meggátolják a kíváncsiskodásban.

Magamat is a leskelődésre hajlamosak közé sorolva, a következő délutánokon én is sorra kudarcot vallottam, s egyetlen pillantást sem vettem a lányra, mivel azon a bokorsövénnyen nem sikerült keresztüllátnom, pedig számtalanszor megkíséreltem.

Ügyefogyottságomban csak három hét meddő próbálkozásai után jöttem rá, hogy a kertnek a lakatlan domboldalig nyúló részén nincsenek bokrok, itt feltehetően azért, mivel erre a gazon, elhagyott kapaszkodóra csak égi ritkaságként vetődött járókelő.

*

A kerek szék, benne a fekete hajú lánnyal az egyik virágágy mellett állt. A lány, mélyen kihajolva a székéből, kapálta a gazon az egyik virágágy palántái közül. Innen, a távolból, nem csupán ügyesnek, de fölöttébb merésznek is láttam, ahogy mit sem törődve a veszélyes testtartással, lankadatlanul dolgozik.

A balszerencse egyik pillanatról a másikra következett be. A kapa kiesett a kezéből és a virágágy túlsó szegélyéig csúszott. A lányt látni valóan bosszantotta az ügyetlensége, jókora húzásokkal a virágágy szemközti részéig meghajtotta a kereket, mivel onnan könnyűszerrel elérhette volna a szerszámát. Ám ahogy az előzőekhez képest is merészebben kihajolt a székéből, az egyik kerék belesüppedt a porhanyós talajba, a szék megbillent, s ha ő nem tenyerel a virágok közé, óhatatlanul kifordul belőle.

– Ne mozduljon! Segítek!

Áttornázva magam a kerítésen, rohantam hozzá.

A hóna alá nyúlva visszasegítettem a helyére, majd a kereket kiszabadítva a talajból, pár méternyivel hátrébb toltam a széket, hogy a szilárdabb, kitaposott gyalogútra kerüljön.

A lánynak, amint rám emelte a szemét, égővörösre színeződött az arca.

– A legjobbkor érkezett... Hálásan köszönöm... – mondta, a riadalmában kissé lihegve.

– Nincs mit – válaszoltam. – Most már megnyugodhat, szerencsére nem történt nagyobb baj.

– Ügyetlen voltam...

Szép, kerek arca volt, a selymesnek tetsző bőre leburnult a napon, a karja is, a válla is meglepően izmosnak látszott a rövid ujjú, szellős blúzban, a bénaságra kárhoztatott lábán fekete nadrágot viselt, fekete harisnyával, cipő nélkül.

Amint sikerült lehiggadnia, megigazította az összekócolódott haját, majd tetőtől talpig megjártatta rajtam a szemét.

- Maga hogy került ide?
- Átmásztam a kerítésen.
- Szóval leskelődött?
- Nem.
- Akkor...?
- Szerettem volna megismerni.
- Engem?
- Igen.
- Miért? Tudtommal még egyszer se látott.
- Téved. Egyszer már láttam, igaz, csak a haját, meg a hátát, és azt is csak messziről.
- És ez magának elég volt ahhoz, hogy...
- Igen – szakítottam félbe. – Nekem ez tökéletesen elég volt.

Talányos csend ereszkedett közénk.

- Miután begomboltam a futás közben szétnyílt ingemet, eléje léptem.
- Tornai Tamás vagyok – mutatkoztam be.
- Az én nevem Kardos Szilvia.

A kezére tapadt földtől az én kezem is bepiszkolódott, de ez most a legkevésbé érdekelt.

Ő továbbra is gyanakvóan méregetett a szemével, mintha szeretne rájönni, hogy mi a szándékom.

- Itt akar maradni?
- Ha nem zavarok, szeretnék.
- Engem nem zavar, ha úgy gondolja, maradjon.

Meglódította a székét, hogy közelebb kerüljön a szerszámához.

Legyen szíves, adja kezembe a kapát, mert be akarom fejezni, amit elkezdtem – pillantott rám ismét, továbbra is leplezetlen gyanakvással.

- Erről szó sem lehet.
- Ezt hogy érti? – kapta föl a fejét.
- Úgy, ahogy mondom.
- Szilvia sértődötten ráncolta össze a homlokát.
- Most az irgalmas szamaritánus erényeit akarja szaporítani...?
- Eszem ágában sincs.

- Akkor jó, mert azt ki nem állhatom. Aki így akar ismerkedni velem, azt kiutasítom ebből a kertből.

- Nem tagadom, meglepett, hogy már-már férfiasan keményre fordult a hangja.

- Nyugodjon meg. Maga most kimerült, pihennie kell, én örömmel befejezem a munkáját, csak irányítson, mert gyomot eddig még nem irtottam.

A lány, némileg kételkedően, többször is végigmért, de azután megenyhült a hangja.

- Rendben. Nem nagy tudomány, csak arra vigyázzon, hogy a palántákat ne tévessze össze a gazzal.

- Igyekezni fogok.

Amint a rövid nyelű kapával munkához láttam, minden mozdulatomat figyelte.

- Nem is megy rosszul, pláne, hogy először csinálja.

- Köszönöm.

- Addig én hozom a kannát, hogyha befejezte, meglocsoljam a palántákat.

Kiegyenesedtem.

– Miért akar megfosztani ettől az örömtől?

– Magának ez tényleg öröm?

– Képzelve, az.

– A locsolás is?

– Igen.

Szilvia kételkedően nézett a szemembe. Úgy éreztem, ezt a pillanatot nem szalaszthatom el.

– Maga gyönyörű lány – vágtam elszántan a közepébe. – Szébbet még nem is láttam.

Erre úgy változott el az arca, mint aki nem akar hinni a fülének.

– Nem zavarja, hogy félig béna vagyok?

– Nem.

– Ezt nehéz elhinnem.

– Pedig elhíheti.

– Néhány percig megint csak méregettük egymást.

Szóval vegyek mindent komolyan, amit eddig mondott? – kérdezte.

– Annak veszi, aminek akarja, én komolynak szántam a szavaimat.

Némi várakozás után Szilvia meglódította a kerekeket, és hozzám gördült a székel, majd megint a szemembe nézett, de most merőben más tekintettel, mint eddig.

– Legyen szíves, toljon a csaphoz, és akkor együtt locsolhatjuk meg a palántákat.

– Amíg a ház ajtajához készített, szűrővel ellátott kannát a kerti csapból színültig teleeresztettem vízzel, Szilvia továbbra is figyelte minden mozdulatomat.

– Maga sokat jár erre? – kérdezte.

– Igen. Szomszédjában lakik a barátom, nyolc éven keresztül padtársak voltunk a gimnáziumban.

– Az Adorján Miki?

– Ő. Nyilván ismeri.

– Persze.

– Sokszor találkozik vele?

– Mostanában nem, de az ostromig szinte minden nap.

– Udvarolt?

– Mondjuk.

– Lehet, hogy beleszeretett magába?

– Erre csak ő tudna válaszolni.

– Az ilyesmit a lányok meg szokták érezni.

– Én nem.

Locsolás közben jócskán előre kellett hajolnom, Szilvia haja csiklandozta az orromat. A dús fürtjeiből olyan bolondító illat áradt körém, amelyhez foghatót eddig még nem éreztem. A hirtelen fellobbant vágyam készítésére ujjaimat a lányéra csúsztattam a kanna fogantyúján.

Nem kis meglepetésemre Szilvia nem húzta el a kezét. Szerettem volna egy pillantást vetni az arcára, de ha elmozdulok a helyemről, óhatatlanul lelepleződöm.

A rikácsolásra emlékeztető kiáltás az egyik ablakból hangzott föl.

– Szilvia!

– Igen.

– Mit csinálsz?

– Locsolok.

– És ki az a fiú melletted?

– Az Adorján Miki barátja.

– Már kész a vacsorád.

– Köszönöm.

– De nekem még el kell mosogatnom, pedig már hulla fáradt vagyok, és úgy sajog a lábam, hogy legszívesebben jajgatnék.

– Én majd elmosogatok, feküdj le nyugodtan.

Kíváncsian fordultam hozzá.

– Ez ki volt?

– Erzsók, a nagynéném. Ő viseli a gondomat, mióta egyedül maradtam.

– Elég furcsa a hangja.

– A hangja még csak, de a természete. Több bonyodalmat okoz, mint amennyit segít.

A nagynéninek abban igaza volt, amit mi észre se vettünk: már alkonyodott. Befejezve a locsolást, helyükre tettük a kellékeket, majd a villa bejárata előtt búcsúztunk el egymástól. Ekkor már úgy éreztem, hogy sikerült eloszlatnom a bizalmatlanságát.

- Örülök, hogy megismerhettem – villantotta rám a hófehér fogsorát.
- Én is.
- És köszönöm a segítségét.
- Nincs mit.
- Amint kézfogásra nyújtotta a jobbját, egy könnyed csókot leheltem rá.
- Mit csinál? – húzta hátra a kezét.
- Engem úgy tanítottak, hogy a hölgyeknek ilyenkor illik kezet csókolni.
- Hálás lennék, ha engem nem tekintene hölgynek.

*

Szilviáéknál a következő hetekben már mindennapos látogatónak számítottam. Gyorsabban melegedtünk össze, mint ahogy reméltem, még Erzsók, a nagynéni is a kegyeibe fogadott. Ha nem dolgoztunk a kertben, többnyire a szobájában beszélgettünk, ott is ittunk pertut azzal a maradék vodkával, amelyet én csentem el a rejtkehelyéről, Miklós ágya alól.

Patyolattiszta szobájában a falra szerelt polcokon seregnyi könyv és folyóirat kapott helyet, példás rendbe sorolva.

- Ez mind a tied?
- Igen. Szegény édesapámtól maradt rám.
- Ő mivel foglalkozott?
- Magyarot tanított egy gimnáziumban.
- Te minek készülsz?
- Annak, aminek te. A háború előtt magyar és német szakra jelentkeztem az egyetemen. Föl is vettek, de azután jött az ostrom, és most már fuccs az egésznek – mutatott kesernyés mosollyal a béna lábaira.
- Ebben tévedsz.
- Viccelsz...?
- Nem.
- Hogy képzeled?! Minden nap kerekezzek végig a fél városon, az egyetemen meg várjak, hogy megkönyörüljenek rajtam, és fölcipeljenek az emeletre, hogy aztán sajnálkozzanak az állapotomon? Köszönöm, de ebből nem kérek!

Látva, hogy indulatában vörösre változott az arca, másfelé tereltem a beszélgetést.

- Mit szólnál egy korty vodkához?
 - Tölts.
- Az egyetlen kortyból kettő, sőt három is lett, de megérte, mivel Szilviát megszabadította a gyötrelmes gondolataitól.
- Van kedvenc költőd? – kérdeztem.
 - Van.
 - Elárulnád, hogy ki?
 - Nem. Ezt majd neked kell kitalálnod.
- Eszembe jutottak a Miklóséknál folytatott kérdés-felelet viadatok.
- Azt tudod, hogy délutánonként Miklóséknál is hasonló játékok folynak?

- Nem. De ki az a két fiú, aki náluk lakik?
 - Orvostanhallgatók, mint Miklós, az egyik debreceni, a másik miskolci.
 - Ők is játszanak?
 - Persze. Ha kedved van hozzá, te is részt vehetnél abban a játékban.
 - Ezen még gondolkodnom kell.
 - Miért kell ezen gondolkodnod?
 - Az most mellékes. Inkább igyunk egy újabb kortyot.
- Ismét hörpintettünk a vodkából, azután visszatértem ahhoz a bizonyos költőhöz.
- Szóval hogyan kell kitalálnom a kedvenc költődet?
 - Mindjárt megtudod.

A könyvespolchoz kormányozta székét, majd hosszasan keresgélt szemével a folyóiratok között.

- Sajnos a legfelső sorban látom, azt létra nélkül te se érnéd el.
- És ha én lennék a létra?
- Ezt hogy képzeled?
- Így.

Se szó, se beszéd, kiemeltem a székéből, a vállamra ültettem, majd egyik kezemmel a derekával, másikkal a béna lábával tartottam egyensúlyban.

- Az isten szerelmére... Mit csinálsz...?
- Tenyerelj a fejemre!
- Tamás... Te megőrültél...
- Most kapaszkodj a polcra, és vedd le azt a folyóiratot!
- Fél perc se telhetett el, és a folyóirat már a kezében volt.
- Kellő óvatossággal emeltem le a vállamról, s vettem ölbe.
- Nem gondoltam, hogy ilyen erős vagy - mondta.
- Én se.
- Légy szíves, ültess vissza a székembe.

Ezeket a szavakat elengedtem a fülem mellett, majd az egyetlen fotelbe telepedtem vele.

- Tamás... Erről nem volt szó... Én nem ezt kértem...
- Szeretném, ha most itt maradnál.
- Én nem.
- Miért?
- Csak.

Nehéz csend telepedett közénk.

A lány mély hallgatásba burkolódzott, de azután, mint aki beletörődött a helyzetébe, félretolta a folyóiratot, anélkül, hogy fellapozta volna.

- Nem kell?
- A kedvenc verseimet én fejből tudom - válaszolta.
- Akkor miért szedtük le?
- Azért, hogyha melléfogsz, bebizonyítsam az igazamat.

Szép, zengő hangja volt.

/ Kilép a többiek közül, / megáll a kockacsendben, / mint vetített kép hunyorog / rabruha és fegyencfej /

- A kérdés tehát az, hogy mi a címe ennek a versnek és ki írta.
- A címe Ravensbrücki passió - válaszoltam -, az írója pedig Pilinszky János.

- Eltaláltad.
- Azért találtam el, mert nekem is ez az egyik kedvencem.
- És azt sejtetted, hogy én miért rajongok érte?
- Nem.
- Ezek a sorok valójában rólam szólnak. Mióta az a baleset ért, én is kockacsendbe kerültem, iszonyatosan egyedül maradtam, ez a nyomorult kocsi pedig olyan, mint a rabruha.

Megindultan mértem végig, majd az arcát, átfogva a kezemmel, magam felé fordítottam.

- Ebből a kockacsendből én foglak kiszabadítani.
- Mivel?
- Azzal, hogy szeretlek.
- Ezek most az irgalmas szamaritánus szavai?
- Nem. Ezeket én mondom.
- Elszabadult a képzeleted.
- Ha képzelnéd, nem ültettelek volna az ölembe.
Szorosan magamhoz öleltem, fejét a vállamra hajtottam, és merészen belecsókoltam a nyakába. Éreztem, hogy minden porcikájában megremeg.

A rekedtes kiáltás a konyha felől érkezett.

- Szilvia!

A lány nyomban kibontakozott az ölelésemből, kipirult arccal, bosszúsan.

- Mi van?!

- Kész az ebédetek.

- Megyünk.

- Ha nem igyekeztek, ki fog húlni.

Visszaültettem a székébe, s ahogy közeledtem vele az ajtóhoz, rám szólt.

- Gyere elém.

Amint a kocsi elé léptem, átkarolt és reszketve magához ölelt.

*

Szilvia bekocsizott a konyhába.

- Kész vagytok?

- Még nem – válaszolta Erzsók. – A barátod már megtanult törölgetni, de hogy minek hol a helye, arról még fogalma sincs.

- Sajnálom – pirultam el –, de ebben a konyhában egyelőre nem tudok eligazodni.

- Nem érdekes – mondta Szilvia –, Erzsók majd helyükre rakja az edényeket.

A villa előtti úton a bombák és aknák tölcseireit még csak félig-meddig tüntették el, a kerek székem úgy kellett irányítanom, hogy hol buckákat, hol gödröket kerülgessek vele.

- Tovább?

- Igen – felelte a lány. – Majd szólok, ha megállhatsz.

Az út bal felé eső oldalán a pályaudvar kerítését már összefoltozták, a sínparók java részén azonban még dolgoztak, főként a váltók körül.

- Megérkeztünk.

A kerítés mellett húzódó gazos földcsíkra állítottam a széket.

- Itt történt?
- Itt - felelte. - Én persze csak a becsapódásra emlékszem, mert aztán elvesztettem az eszméletemet.
- És hogy kerültél ide?
- Vízért indultunk a szüleimmel. Már hazafelé tartottunk, amikor közénk csapódott az a gránát.
- Akkor ájultál el?
- Igen. Minden egyébről csak a műtétem után hallottam, attól az orvostól, aki operált.
- Kíméletből nem akartam erőltetni, hogy folytassa, de ő nem adta föl, tartani akarta a szavát, hogy mindent részletesen el fog mondani nekem.
- Szóval az az orvos úgy mesélte, hogy egy német százados hajtott erre a kétéltű kocsijával. Talán a korom miatt sajnált meg, és szállított be a Sziklakórházba, ahol ráparancsolt a személyzetre, hogy soron kívül, azonnal lássanak el.
- Ennek köszönheted az életedet?
- Igen.

– És a szüleid?

– Őket a százados itt hagyta, hiszen a gránát halálra sújtotta őket.

Bámulatra méltó fegyvelmezettséggel tett eleget az ígéréteinek, már-már közömbösnek látszó tekintettel jártatva meg szemét a hajdani tragédia helyszínén, mindössze a hangja tört meg néhányszor.

– A sírjukat is megmutathatom, ha érdekel.

Jó másfél órába telt, mire megérkeztünk arra a grundra, ahol az ostrom környékbeli áldozatait eltemették. A sírhantok java részét nem gondozták, fából, szakszerűen készült, névvel és évszámmal ellátott kereszt csak elvétve fordult elő rajtuk. A többségükön mindössze egy korhadozó deszka jelezte a vízfestékekkel ráházolt, most már szétkenődött névvel, hogy ki nyugszik a hantok alatt.

A bokáig érő gazban nehezen vergődtem előre a székkal, pedig Szilvia is segített hajtani a kerekeket.

A szülők sírját példamutató gondossággal ápolták, fehér orgonák díszeltek rajta.

– Légy szíves, vedd ki a hátsó tasakból a virágokat, és cseréld ki a hervadtakkal.

Miközben teljesítettem a kérését, rá egyetlen pillantást se mertem vetni, mivel megéreztem, mennyire megviselik ezek a pillanatok, s csupán az önuralmának köszönheti, hogy nem ered el a könnye.

– A hervadtakat szórd rá valamelyik sírra.

Miután ennek a kívánságának is eleget tettem, és mögéje álltam, rátalált a kezemre.

– Látod? Ennyi az élet. Nekem is mellettük kellene feküdnöm, így most csak vergődhetek, ki tudja, hogy még meddig.

Megszorítottam a kezét.

– Te nem vergődni fogsz, hanem élni, és még nagyon sokáig.

– Vigasztalni akarsz?

– Nem.

– Akkor miért mondasz ilyeneket?

– Azért, mert így gondolom és érzem.

– Megemeltem a fejét, hogy a szemébe lássak.

– Te hiszel a túlvilágban?

– Nem.

– Most próbálj hinni benne, azután képzeld el, hogy a szüleid onnan föntről látnak minket.

– És...?

– Láthatják, hogy nem maradtál egyedül, mert melletted áll a társad.

Átkaroltam a székben, majd jobbról is, balról is megcsókoltam az arcát.

*

Erzsók egy sámlin kuporgott, előtte párologó vízzel teli lavór, abban áztatta a lábát.

Amint észrevett, vészjóslóra változott az arca.

– Vihar közeleg.

– Ezt miből gondolja?

– Jelzik a bütykeim. Ilyenkor úgy szaggatnak, hogy a csillagokat látom.

– Most felhőtlen az ég és süt a nap.

– De meddig?

- Azt senki se tudja.
- Ők igen. A tövükben még a bőr is úgy megkeményedett, mintha vasból lenne. Jobb lábát kiemelte a lavórból, és fölkinálta a kezemnek.
- Érintse meg.
- Az ég szerelmére, Erzsók! - kiáltott rá Szilvia, amikor indulásra készen megállította székét a küszöb előtt. - Csak nem képzeled, hogy Tamás tapogatni fogja a bütykeidet?!

- Nem képzelem, csak fölajánlottam neki.
- Te ne ajánlgass semmit, csak áztasd tovább a lábadat!

Miklósékhoz tartottunk, mivel Szilvia napokig tartó töprengés után rászánta magát, hogy részt vesz a kérdés-felelet vetélkedőben. A napfényes délelőttől illő virágmintás blúzt vett magára, ujjain a nekem tetsző félhold alakúra vágta a körmöt, haja illatozott attól a kölnitől, ami egyszer már elbódított. Jókedűnek látszott, fejét a szék támlájára hajtotta, hogy csukott szemmel élvezze a nap sugarait.

Ahogy közeledtünk Miklósék házához, arra kért, hogy álljunk meg.

- Most haragudni fogsz, de remélem, hogy hamar megbocsátasz.

Értetlenül néztem rá.

- Miért kellene haragudnom?

- Azért, mert én nem akarok fölmenni a barátodhoz.

- Meggondoltad magad?

- Igen.

- Elárulnád, hogy...

- Itt nem - szakított félbe -, majd azon a dombtetőn - mutatott a távolba.

Sejtelmem se volt, hogy mi történhetett, s bár bosszankodtam, teljesítettem a kívánságát.

A dombtetőről tágas kilátás nyílt az ostrom rémálmából ébredező Budára, alatta az a sínpár kanyargott, amelyen már rendszeresen közlekedtek a szerelvények.

- Segíts ki a székéből, szeretnék leheveredni a fűbe.

- Amint leültettem, a hátára fordult, az összekulcsolt kezére hajtva a fejét.

- Nem ülsz mellém?

- De.

A feje magasságában helyezkedtem el, törökülésben.

- Szóval... - kezdte.

- Ne fáradj - szakítottam meg most én az ő szavait. - Útközben már kitaláltam, miért gondoltad meg magadat.

- Szerinted miért...?

- A barátom miatt.

- Ráhibáztál.

- Miklós beléd szeretett.

- Igen.

- És te?

- Én nem.

- De azért lefeküdtél velem.

- Le.

- Élvezted?

- Néha igen, néha nem.

- És ő?
 - Ő mindig. De azután rájöttem, hogy Miklóst csak az ölem érdekli, velem jóformán nem is foglalkozott.
 - Te szakítottál vele?
 - Engem a barátod hagyott cserben. Amikor meghallotta, hogy a lábam meg az altestem megbénult, többé rám se hederített.
 - Ezen joggal háborodtál föl.
 - Nem csak fölháborodtam, de ki is irtottam magamból az emlékét. Az ilyen fiút én nem tekintem embernek.
 Szilvia ujjait a csuklómra fonta.
 - Haragszol?
 - Nem.
 - Biztos?
 - Biztos.
 - Pedig még nincs vége.
 - Akkor folytasd.

Némi várakozás után hozzákezdett, először nehézkesen, de azután egyre jobban belelendülve.

Ahogy kamaszodott, a legcsinosabb lánynak tekintették a gimnáziumban. A korabeli fiúk rajongtak érte, a zúrjain, tánc közben hozzásimultak, és ígéretes vallo-másokat suttoztak a fülébe. Ő élvezte ezt a népszerűséget, szinte lubickolt benne, s aki kivívta a tetszését, azzal randevűzött és csókolózott, sőt az egyikkel, életében először, le is feküdt a lakásukban, amikor szülei bevásárolni indultak. Az éles eszével idővel azonban rájött, hogy ezekből a kalandokból végzetesen hiányzik valami, de azt, hogy mi, annak nem sikerült nevet adnia.

Befejezve a történetét, félénken nézett a szemembe.

- Most gyűlölsz?
 - Eszem ágában sincs.
 - Pedig megérdemelném.
 - Az őszinteségedért jobban becsüllek, mint eddig.
 - Közelebb húzódtam hozzá.
 - Azt sejtjed, hogy annak a bizonyos hiánynak mikor jutott eszembe a neve?
 - Nem.
 - Amikor locsoltunk, és te a kanna fogantyúján kezemre csúszttattad a kezedet.

*

A dombtetőn töltött óra bódulatában nem vettük észre, hogy gomolygó felhők torlódnak fölénk. Mire föleszméltünk, a viharos szél már belekapott a fák koronáiba, dörgött, villámlott, az eső zuhogni kezdett. Hazafelé az út java részén futva görgettem a szék kerekeit, kibújtam a dzsekimből, és Szilvia hátára terítettem, nehogy megfázzon. Kifulladásra érkeztem a házukhoz, s lihegve emeltem át székét a kertre nyíló ajtó magasra szabott küszöbén, amelyről Erzsók, nehogy puhává ázzon, a konyhába mentette a bejárónak elkeresztelt, simára gyalult deszkalapot.

A szobájában Szilvia riadtan pillantott rám.

- Te jóságos ég! Te bőrig áztál! Az ingedből csöpög a víz!
 - Nemcsak az ingedből, de még a nadrágomból is.
 - Akkor vetközz le gyorsan, én majd megszártom őket.

Óvatosságból kulcsra zárta az ajtót, majd szinte elképesztő gyorsasággal és ügyességgel kerekedett hol jobbra, hol balra fordulva, hogy előkerítse a vasalót, a konnektorba illessze a zsinór dugóját, és az ablak elé húzza az anyjától rámaradt kis varróasztalt, amelyen majd vasalni fog.

- Nem vetkőzöl?

- De - válaszoltam.

- Az ágyamon találsz egy pokrócot, azt magadra burkolhatod.

Erzsók lenyomta a kilincset.

- Miért zárkóztál be?

Szilvia mutatójúját a szájára illesztette, nehogy megszólaljak.

- Azért, mert szeretnék lefeküdni és aludni.

- Tamás már elment?

- El.

- Agyon fog ázni.

- Nem kell aggódnod, már rég otthon van.

- Én félek, hogy a kéményünkbe fog csapni a villám.

- Ha félsz, morzsolgasd a rózsafüzért.

Erzsók félelme nem bizonyult légből kapottnak. Néhány perc múlva süketítően dördült meg az ég, a villám fénye úgy cikázott végig az ablak üveglapján, mintha szét akarná hasítani. Fejünk fölött a lámpa égője pislákolni kezdett, majd ellobbant, a szoba sötétbe borult.

- Mi történt...?

- A villám valószínűleg belecsapott valamelyik elosztóba - válaszolta Szilvia, meglepő nyugalommal.

- Szerinted mikorra javítják meg?

- Ha az oroszok is arra az elosztóra vannak kapcsolva, akkor rögtön, ha nem, akkor holnap vagy holnapután.

Összehúztam magamon a pokrócot.

- Nálam sajnos nincs gyufa.

- Ne izgulj. Nálam gyufa és gyertya is van.

Néhány perc múlva fölparázslott egy gyufaszál, majd a gyertya kanóca is lángra kapott. Szilvia pár csepp viasszal egy parányi tálcára ragasztotta a gyertyát, azután az éjjeliszekekre állította.

- Így megfelel? - kérdezte.

- Meg.

- Én most viszek egy gyertyát a nagynénémnek - folytatta -, a fürdőszobában levetkőzöm, te pedig máris bújj a paplan alá.

Egy ideig még állodogáltam a gyertya imbolygó fényében, de azután borzongani kezdtem, hisz az alsónadrágom meg a zoknim átnedvesedve tapadt a bőrömrre. Cipőmet az ágy tövébe állítottam, a zoknimat és az alsómat viszont szégyelltem volna a vasalónivalók közé dugni, inkább összegyűrtem őket, és az ajtó mögötti sarokba hajítottam.

A keskeny ágyban, a nyakamig húzott paplan alatt gyorsan átmelegedtem, s miközben azokon a hullámzó és rejtélyes árnyékokon jártattam a tekintetemet, amelyeket az imbolygó gyertyafény festett az összehúzott ablakfüggönyre, földéztem a hegytetőn töltött órák emlékeit. Közben persze szorongtam is, hogyan fogok ölel-

kezni a szerelmemmel, akinek a combja is, az öle is érzéketlen, ráadásul nadrág is borítja.

Ábrándozásomnak és szorongásomnak Szilvia vetett véget. Egy szellős, rózsaszín hálóingbe bújt, a hagyományos fekete nadrágot és harisnyát pedig szürkére cserélte.

– Fújd el a gyertyát – szólított föl –, majd elutasítva a segítségemet, koromsötétben tornázta magát székéből az ágyba, egyenest a paplan alá, hálóing nélkül.

– Már nem fázol? – kérdezte.

– Nem.

Jobbját megjártatta a csupasz testemen, nyakamtól egészen az ölem tövéig, mint egy tapasztalt szerető, valószínűleg még Miklós jóvoltából.

– Tudod, hogy mikor kívántalak meg először?

– Nem.

– Amikor belecsókoltál a nyakamba.

Több kérdést nem intéztem hozzám, szája máris kereste az ajkamat. A hegytetőn meghatódva, szinte áhítattal értünk egymáshoz, itt, a jótékony sötétségben azonban szabadjára engedték a vágyunkat.

Nyitott szájjal csókolóztunk, egyre tüzebben. Az ő nyelve épp akkora hévvel kalandozott a számban, mint az enyém az övében. Amikor jobbomat az egyik feszes mellére csúsztattam, a bimbója pillanatok alatt megkeményedett és fölégaskodott.

– Igen... Így... – rebegte Szilvia. – A másikat is...

Ezekre a szavakra alább ereszkedtem, és a szájjammal folytattam, amit az ujjaimmal elkezdtem.

A lány most már kapkodva szedte a levegőt.

– Iszonyatosan kívánlak.

Kezemet a háta alá fektettem, majd nekifogtam a gerincét simogatni, valamennyi csigolyáját sorra véve, a nyakszirtjétől kezdve egészen a feszesre húzott nadrágszíjig, miközben a nyelvem továbbra is a mellbimbóit dajkálta.

Szilviát magába rántotta a szenvedély örvénye. Macskaügyességgel kicsúszott alólam, a hátamra fordított, a mellkasomat is, a hasamat is elhalmozta csókjaival, azután szájába vette az egyre duzzadtabbra merevedő, legérzékenyebb testrészemet, hogy azt kezdje ízlelgetni, kis híján a torkáig csúsztatva.

Ebben a helyzetben nadrágszíjának a szegélye az arcomra feszült, de ezzel most nem törődtem, sokkal inkább arra fordítottam az egyre fogyatkozó önuralmamot, hogy idő előtt ne érkezzem a csúcsra, jöllehet erre vajmi kevés esélyem maradt.

Szilvia újra fölém csúszott, a jobbjaival átkarolt, baljával pedig azt a bizonyos testrészemet szorongatta, egyre hevesebben jártatva rajta az ujjait.

Érezve a beteljesedés közeledtét, ismét a mellére hajoltam, s hol az egyiket, hol a másikat csókolgattam. Erre ő, a szenvedély hevületében, vonaglani kezdett a karomban, mialatt fokról fokra szaporábban mozgatta az ujjait. Amikor az önuralmam csődöt mondott, akkorát sikoltott, mintha ő is fölérkezett volna a csúcsra.

– Imádlak – lihegte a fülemben.

– Én is téged.

Ennyivel azonban egyikünk sem elégedett meg. Rövid pihenő után mindent előlről kezdtünk, és kisebb-nagyobb megszakításokkal folytattunk, egészen a virradat beálltáig.

*

Amikor másnap fölébredtem, a nap már úgy tűzött be az ablakon, mintha a függönyt össze se húztuk volna. Szilvia, fejét a vállamra hajtva, még javában aludt, arcán kisimultak a vonások, olyannak tűnt, mint egy gyerek, aki valami nagyon szépet álmodik. Nem akartam megbolygatni az álmát, mozdulatlan maradtam, jöllehet szerettem volna fölkelni, végtére már dél körül járhatott az idő.

A lány nagynénje dörömbölésére riadt föl. Ahogy megdörzsölte a szemét, egyszerűen olyan frissnek és kipihentnek látszott, mintha az egész éjszakát végigaludta volna.

- Szilvia! - kiáltotta Erzsók.

- Tessék.

- Mi történt veled?

- Semmi.

- Jól vagy?

- Persze. Mind a ketten jól vagyunk.

- Hogyhogy mind a ketten?

- Tamás is, én is.

- Tegnap délután azt mondtad, hogy a barátod már hazaért, sőt még csak meg sem ázott.

- Hazudtam.

A nagynéni erre egyetlen szóval sem válaszolt, mintha megnémult volna.

- Figyelj rám Erzsók - folytatta Szilvia. - Tamás mától fogva nálunk fog lakni. Ebbe légy szíves, és törődj bele. Most csak arra kérlek, hogy ma hozd be nekünk a reggelit.

- Inkább az ebédet.

- Nem. Az ebédet később mi majd fölmelegítjük magunknak.

Hallatszott, amint Erzsók elcsoszog az ajtótól.

Szilvia a mellkasomra dőlt, onnan tekintett a szemembe.

- Most boldog vagy?

- Nem.

- Döbbenen mért végig.

- Ezt hogy értsem?

- Azt hiszem, hogy éjszaka csalódtál bennem.

- Megbolondultál...?

- Szerettelek volna feljuttatni a csúcsra, de nem sikerült.

- Neked tényleg elment az eszed...?

Szilvia fölém kúszott, s a melleit felkínálta a számnak.

- Csókolj meg őket.

Nyelvem érintésétől mind a két bimbója nyomban megkeményedett, majd fölágaskodott.

- Érzed?

- Igen.

- Akkor folytatás...

Közben jobbjával pillanatok alatt rátalált arra a bizonyos testrészemre, ujjait szorosán rákulcsolta, és addig tekergette-húzogatta, amíg duzzadtra keményedett, talán erőteljesebben, mint éjszaka.

A vágy a hatalmába kerítette, tekergőzött és sóhajtozott, egyre szenvedélyesebben. Ez a gyönyörre szomjúhozó, fékevesztett indulat engem is magával ragadott: egyszerre érkeztünk föl a csúcsra, és borultunk egymás karjába.

– Az ölem már rég a mellembé költözött, te számár – súgta lihegve a fülembé.

A nagynéni lenyomta az ajtó kilincset.

– Szilvia! Kinyitnád végre?

– Máris.

Mivel én tetőtől talpig meztelen voltam, ő kerekedett az ajtóhoz, de siettében a hálóingbe elfelejtett belebújni.

Amikor Erzsók a küszöbre lépett, és megpillantotta Szilviát hálóing nélkül, mellkasán az én szétkenődött nedveimmel, valósággal megrémült.

– Te jószágos isten! – sikoltott föl, és a tálcát a reggelivel kiejtette a kezéből.

*

A kapuban az albérlők, Kövér Sanyi és Kocsmáros Dezső várt bennünket. A fiúk csak látásból ismerték Szilviát, én mutattam be őket egymásnak. Kézfogás közben, néhány szót is váltva, Szilvia a mosolyával meg a közvetlenségével pillanatok alatt levette a lábáról mind a kettőjüket.

A lépcsőn én vittem föl az ölemben, Dezsőék a kerek székét hozták utánunk.

A padlásszobában, az egyik sarokból, Miklós üdvözölt minket, nem a legjobb hangulatban.

– Szia – köszöntötte a lányt.

– Szia – válaszolta Szilvia, eléggé hűvösen. – Rég láttalak.

– Én is téged.

Amint elfoglaltuk helyünket a játékasztal körül, magamhoz ragadtam a szót.

– Mielőtt elkezdjük a vetélkedőt, előbb be kell jelentenünk valamit.

A beállt csendben kíváncsi tekintetek fordultak felém.

– Azt kell bejelentenünk, hogy házasságot fogunk kötni.

Elképedve meresztették rám a tekintetüket.

– Meg akarsz nőszülni...?

– Igen. Tanúnak pedig Kövér Sanyit és Kocsmáros Dezsőt szeretnénk felkérni.

– És Miklós? – pillantott hátra Dezső.

– Ő szóba se jöhet – jelentette ki határozottan Szilvia.

– Miért?

– Csak.

– Nem is vállalnám – szólalt meg az asztal végéből Miklós.

Amint az ámuldozás alább hagyott, Dezső is, Sanyi is Szilvia oldalán szeretett volna tanúskodni, így sorsot kellett húznunk. A sorsolás után előkerültek a bögrék meg a vodka.

Dezső, mint a sorsolás győztese, magasba emelte a bögréjét.

– Koccintsunk a kettőtök jövőjére!

Újdonsült házastársak lévén, gyökeresen meg kellett változtatnunk az életvitelünket, végtére valamiből meg is kellett élnünk. Mielőtt megismertem őket, Szilvia is, Erzsók is távoli rokonok küldeményeiből tartotta fenn magát, de ezek a küldemények most már édes kevésnek bizonyultak.

Én az egyetlenem átiratkoztam a levelező tagozatra, hogy a felszabadult időmből elszegődhessek egy fuvarozó vállalkozóhoz, hol koccsiskodni, hol ingóságokat cipelni.

Szilvia kérésére a két tanú fölástá a kert elülső részét, mivel ő lemondott a virágokról, és áttért a zöldségfélék termesztésére, amelyeket, ahogy beértek, Erzsók árusított a környékbeli kapualjakban részint pénz, részint különféle ruhaneműk és használati tárgyak fejében.

Szüleim egyetlen gyermekük döntését jó ideig nem tudták megemészteni, de azután, lemondva az unokákról, beletörődtek sorsom alakulásába, és rendszeresen támogattak. Néhány hónap elteltével Szilviát is a szívükbe fogadták, aki a hagyományos közvetlenségével őket is meghódította.

Ahogy telt-múlt az idő, beleszoktunk ebbe az új életformába, hisz szerettük egymást, és az éjszakák felhőtlen gyönyörűségéről egyetlen nap sem kellett lemondanunk.

Egyik csütörtökön Szilvia azzal fordult hozzám, hogy a székével valami nincs rendben, a bal felé eső kerék mintha kilazult volna a helyéből, egyre többször ingadozik, amikor hajtja.

Szerelőnek akkoriban nyomát sem lehetett találni a környékünkön, így rám hárult a hiba kijavítása. Jóllehet az ilyesféle dolgokban mindig is kétbalkezesnek minősültem, vállalom kellett ezt a feladatot. Fuvarozó vállalkozómtól kölcsönkértem néhány szerszámot, majd megbirkózva a szorongásommal, nekiláttam a munkának.

Csodák csodájára már az első délután rájöttem, hol gyökerezik a baj: a kerék csavarmentes forgója meglazult a tengelyen. A szerelés azonban sokkal nehezebbnek bizonyult. Kevés híján öt nap ment rá, mire számtalan kudarcba fulladt próbálkozás után végre siker koronázta az erőfeszitésemet, és Szilvia is kiszabadult a kényszerpihenő fogságából.

A felújított széket többször is próbára tettük, lejtőn is, emelkedőn is, gyorsítva is, lassítva is, de valamennyi helyzetben hibátlannak találtuk, mintha egy vadonatúj szerzemény került volna hozzánk. Szilvia ettől fogva gondtalanul hajthatta, többé nem volt mitől félnie.

Azon az emlékezetes napon, hazaérkezve a szemináriumról, Szilviát sem a szobájában, sem a kertben nem sikerült a szokásos csókkal köszöntenem. Erzsóktól tudtam meg, Dezsókéhez indult, hogy megkérje őket, a kert parlagon maradt hányadát is ássák föl, mert ő ott is zöldségféléket szeretne termesztetni.

Már asztalhoz ültem, hogy a félbe maradt dolgozatomat néhány hatásos bekezdéssel lezárjam, amikor fülsértő láрма riasztott meg.

A kapuból döbbenetes látvány tárult elém.

Egy szovjet tulajdonba került, amerikai gyártmányú hatalmas teherautó észvesztő iramban száguldott végig a keskeny utcán, nyomában azzal a dzsippel, amelyben a sofőr mellett egy orosz tiszt ült. A teherautó vezetője, mivel a szűk utcán nem

volt alkalma a kitérésre, gátlástalanul átgázolt az eléje került parányi kocsin. Az orosz tiszt felháborodásában ordítva talpra emelkedett a dzsipben, előrántotta a fegyverét, és lövések sorozatát eresztette a teherautó után, de a vezetőt nem sikerült eltalálnia. Amint eltűntek a kanyarban, az utca közepén csak Szilvia darabokra roncsolt széke maradt vissza, ő, kivágódva a székéből, az útszéli gyepen hevert, holtan.

*

Életem első, és minden bizonnyal legnagyobb szerelmének a tragédiáját nem tudtam megemészteni. Legfőképpen az gyötört, hogy Szilvia halálát valójában én okoztam: ügyetlenségemben rosszul barkácsoltam össze székének a forgóját. Dezsőék hiába bizonygatták, hogy a szék, miután kigördült Szilviával az udvarukból, hibátlanul gurult végig az utcán, kanyargott is, lassított is, nem sikerült meggyőzniük. Az sem enyhítette a gyötrelmemet, amikor híre érkezett, hogy a dzsip utolérte a teherautót, és az orosz tiszt annak a dombnak a tövében lőtte tarkón a teherautó vezetőjét, amelynek a magasában mi végleg egymásra találtunk.

Anyja és apja közelében hantolták el. A temetésén meglepően sokan vettek részt, még a szüleim, sőt a megrendült Miklós is, egy hatalmas csokor virággal. Erzsók valahonnan előkerített egy papot, aki a hagyományos egyházi közhelyeket mellőzve búcsúztatta.

Én a szertartás közben, sokak meglepetésére, a háttérbe húzódtam, és idő előtt hagytam el a temetést, mivel nem lett volna erőm a részvétnyilvánítások fogadására.

Később látogattam ki hozzá, nyomasztó büntudattal, magányosan, kezemben azokkal a fehér orgonákkal, amelyeket a sírjára ültettem, mint annak idején ő a szüleiére.

Mind a ketten hitetlenek lévén, a mélyben porladozó hamvaitól könnyörögtem a bocsánatáért, hogy a szerelmeséből, a véletlen alávaló szeszélye folytán, a gyilkosává változtam. Azt csak később vettem észre, hogy időközben az orgonák szíromlevelei egytől egyig feketére változtak.